VII. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Si Delegatus ſubdelegavit quoties abeſſet, vel donec revocaret; & mortuus ſit: re non integra Subdelegatus procedit. Et ſemper de Subdelegato ad Delegatum, qui ſibi aliquid juriſdictionis reſervavit, appellari debet; etiam poſt ſententiam. H. d. Joan. And.

SI Delegatus, quoties eum abeſſe contigerit, tibi commiſerit vices ſuas, poteris eo rebus humanis exempto (cùm & tunc cenſeatur abeſſe) commiſſum tibi negotium (dum tamen illo vivente juriſdictione uti cœperis) liberè definire. Idem poteris quando tibi vices etiam ſub ea forma commiſit, donec eas duceret revocandas. Nam talis commiſſio, per quam cenſetur etiam ſententiæ prolatio, niſi anteà fuerit revocata, committi, nequaquam morte committentis expirat: ex quo res integra non exiſtit. Ad eum quoque, qui vices ſuas committit, donec revocet: vel qui executionem ſententiæ [r] tantùm, aut quicquid aliud de juriſdictione ſibi reſervat; non ad Delegantem primum appellari debebit; etiamſi poſt ſententiam fuerit appellandum.

[r] Executio eſt juriſdictionis; ideò non facienda die feriata. *De Fer. ſi videtur.* Dom. Font.

VIII. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Plurium Delegatorum inſolidum quilibet cognoſcit: & uno cognoſcente, alii, niſi ex cauſa, ſe non intromittunt. Et perpetuatio unius perpetuat quoad omnes. H. d. Zen.

CUm plures [2] ſub illa forma, ut omnes, aut duo, vel unus eorum, mandatum Apoſtolicum exequantur, aut alia conſimili, Judices vel Executores à Sede Apoſt. deputari contingit: ipſorum quilibet injunctum poteſt liberè adimplere mandatum. Porrò uno eorum negotium inchoante commiſſum, alii nequibunt ſe ulteriùs intromittere de eodem, niſi vel infirmitate, vel aliâ juſtâ cauſâ illum contingeret impediri: aut ſi nollet, vel malitioſè in eo procedere recuſaret. Juriſdictione verò perpetuata Mandatore vivente per unum, eo caſu quo poteſt, ex Judicibus delegatis perpetuata intelligitur quoad omnes.

¶ Pith. [2] *Cùm plures, &c.*] *L. Non diſtinguemus, §. Cùm in plures. ff. De recept. qui arbitrium, &c.*

IX. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Executor ſuper gratia facta datus à Papa, mortuo Papa, etiam re integra, gratiam exequitur. Joan. And.

SI ſuper gratia cuiquam ab Apoſtolica Sede facta, Executores fuerint deputati; æquum eſſe cenſemus, ut ſicut ipſa gratia (licèt nondum ſit in ejus executione proceſſum) morte non perimitur concedentis: ſic nec etiam re integra perimatur Executoribus data poteſtas, quam veluti gratiæ prædictæ acceſſoriam, naturam ſequi congruit principalis. Ne gratiam eandem vel reddi quandoque omnino inutilem; vel ipſius effectum in tempus longius (cum illius [s] diſpendio, cui facta extitit) differri contingat.

[s] *al.* ipſius.

X. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Duos caſus ponit, quibus de Subdelegato non in totum appellatur ad primum Delegatum: ſcilicet cùm Delegatus excommunicatus vel mortuus eſt. Alios caſus ponit infrà, eodem: Si à Subdelegato. Joan. And.

SI is, cui cauſa (licèt proprio nomine non expreſſo) à Sede fuerat Apoſtolica delegata; ſubdelegaverit non in totum vices ſuas alicui: à Subdelegato hujuſmodi, ſi Delegatum ipſum excommunicari, aut de medio tolli contingat, impedimento tali durante, ad Sedem ipſam (ne abſolutionem, vel Succeſſorem expectando illius, præjudicari litigantibus, vel cauſa plus debito prorogari valeat) volumus appellari.

XI. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Ab Arbitris Juris appellatur ad Papam. Joan. And.

AB Arbitris, qui ſecundùm formam juris, ut de propoſita contra Judicem ſuſpicionis cauſa cognoſcant, vel qui cùm de revocatione ambigitur literarum, Judicibus nequeuntibus in unam ſententiam concordare, ad concertationem hujuſmodi ſopiendam à Partibus eliguntur; eſt, ſi gravaverint, ad Sedem Apoſtolicam appellandum.

XII. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Executor datus à Papa, ut provideat perſonæ Subdelegati, ſi detur ut provideat Eccleſiæ non expreſſâ perſonâ, non ſubdelegat: niſi habeat ſpeciale mandatum: & cauſam reddit. Joan. And.

IS, cui ab Apoſtolica Sede committitur certæ perſonæ proviſio de Beneficio in certa Eccleſia, Diœceſi vel Provincia facienda; poteſt alii committere licitè vices ſuas.

Sed ſi, non expreſſâ certâ perſonâ, committatur eidem, ut alicui perſonæ idoneæ de certa Eccleſia vel Beneficio debeat providere: (quia circa eligendam perſonam ejus induſtria [t] tunc videtur electa) proviſionem ſibi commiſſam alteri demandare non poteſt: niſi forma commiſſionis habeat, ut per ſe, vel per alium id valeat expedire.

[t] Vide Bart. *in l. Inter Artifices. ff. de Sol.* & Joan. Anch. Font.

XIII. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Is, cui aliquid certo loco expediendum committitur; ex juſta cauſa illud expedire poterit extra locum. H. d. Joan. And.

STatuimus, ut is, per quem ab Apoſtolica Sede certo loco inquiſitio fieri, vel quidquid aliud expediri mandatur: ſi propter potentiam, vel malitiam illius, contra quem inquiri debet, ſive procedi, ſeu fautorum [u] ejuſdem, non poſſit hoc exequi eo loco ſecurè (ne ipſe commodum ex dolo vel fraude reportet) ad id exequendum locum alium eligat idoneum & ſecurum. Idem faciat ſi alia rationabilis cauſa ſubſit, propter quam in loco decreto perfici nequeat commodè, quod mandatur: ne tali prætextu impediri contingat mandatum Apoſtolicum, vel differri.

[u] Vid. *de Teſt. Conſtitutus. & de homi. Petrus. &* I. *q.* 4. *quia Præſulatus.* Dom.

XIV. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Quando à Subdelegato non in totum, appellatur, quia non admittit exceptionem, per quam denegatur etiam Delegatum habere juriſdictionem: ad primum Delegantem appellabitur. Hoc dicit. Joan. And.

SI à Subdelegato, cui Delegatus non in totum commiſerat vices ſuas, ex quo fuerit appellandum, quia exceptionem coram ſe propoſitam, quòd antequam per eum, vel per ipſum Delegatum in aliquo proceſſum fuiſſet, Delegans viam fuerat univerſæ carnis ingreſſus, admittere recuſavit: non ad Delegatum (cùm juriſdictionem negetur habere;) ſed ad Delegantem potiùs appellari debebit. Idem fiet in aliis caſibus, in quibus Delegatus juriſdictionem habere negatur. Aliàs ſi appellari deberet ad ipſum, eſſet appellans (qui ſic fateri videretur eundem juriſdictionem habere, quod ante negaverat [x]) contrarius ſibi ipſi.

[x] *al.* negavit, aliàs, denegarat.

XV. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Ponit hic, qui poſſint eſſe Conſervatores, & ubi cognoſcere: & an & quibus poſſint delegare: & quantum duret eorum poteſtas, & de expenſis talium. H. d. Zen.

HAc Conſtitutione perpetuò valitura ſancimus, ut Conſervatores, qui aliquibus (ut à manifeſtis injuriis & violentiis tueantur eoſdem) plerumque à Sede Apoſtolica conceduntur, de cetero deputari non poſſint, niſi Epiſcopi vel eorum Superiores, aut Abbates ſeu Dignitates, vel Perſonatus in Cathedralibus vel Collegiatis Eccleſiis obtinentes; nullúſque deputati ſibi Conſervatoris eſſe valeat Conſervator. Nec aliquis Regibus [y] & Reginis [z], qui ſicut Dignitatis altitudine præeminent, ſic prærogativâ gaudent ipſos convenit anteferri duntaxat exceptis, deinceps Conſervatorem habeat eum, qui ſub ipſius juriſdictione, dominio, vel diſtrictu Eccleſiaſtico, vel temporali conſiſtat. Conſervatores autem hujuſmodi extra civitates ſeu Diœceſes, in quibus fuerint deputati, contra quoſcunque procedere; aut aliquos ultra unam dietam à fine Diœceſum eorundem trahere non præſumant. Vices quoque ſuas (citationibus, ſententiarum denunciationibus duntaxat exceptis, quas per alios valeant exercere) nulli committere poſſint, niſi hoc eis competierit ex beneficio literarum: ſed nec tunc niſi in civitates, ſeu Diœceſes, in quibus deputati fuerint; & perſonis tantùm, quæ ſuperius ſunt expreſſæ.

Ut autem Conſervatores limites ſibi traditæ poteſtatis (quos frequenter excedunt) metu pœnæ diligentiùs obſervent: decernimus, ut ſi de aliis quàm de manifeſtis injuriis & violentiis ſcienter ſe intromiſerint; ſeu ad alia quæ judicialem indaginem exigunt, ſuam extenderint poteſtatem: eo ipſo per unum annum ab officio ſint ſuſpenſi. Pars verò, quæ hoc fieri procurabit, ſententiam excommunicationis incurrat; à qua non poſſit abſolvi, niſi ei, quem ſic fatigavit [a] indebitè, primò ſatisfaciat integraliter de expenſis. Officium autem quorumcunque Conſervatorum ipſo jure, quoad non cœpta negotia, per obitum concedentis volumus expirare. Circa munera verò & expenſas, Acceſſores ac Notarios & perſonas teſtimonii cauſâ vocandas, illa præcipimus in hujuſmodi Conſervatoribus per omnia obſervari, quæ in delegatis Judicibus Conſtitutio à nobis ſuper his edita, obſervanda decernit [b]. Quicquid autem contra præmiſſa, vel eorum aliquod attentari contigerit, omnino decernimus irritum & inane.

[y] *al. ita:* vel Regnis.

[z] Not. Pet. de Anch. quòd dicitur hic de ſtatu Regum: ponderando iſtam exceptionem, quia exceptio de regula eſt. *l. fin. §. Cui dulcis. ff. de vi. trit. & oleo lego.* Font.

[a] *al.* fatigaverit.

[b] *al. ita:* decernit.

DE OFFICIO LEGATI.

Titulus XV.

I. Innocentius IV [1]. [an. 1245. *in Gallia.*]

Legati non Cardinales, ſine ſpeciali mandato, jure Legationis Beneficia conferre non poſſunt: ſed Legati Cardinales hoc benè poſſunt. Joan. And.

OFficii noſtri debitum remediis invigilat ſubditorum; quia dum eorum excutimus onera, dum ſcandala removemus, nos in eorum quiete quieſcimus, & fovemur in pace. Proinde præſenti Decreto ſtatuimus, ut Eccleſiæ Romanæ Legati quantumcunque plenam legationem obtineant, ſive à nobis miſſi fuerint, ſive ſuarum prætextu Eccleſiarum, legationis ſibi vindicent Dignitatem: ex ipſius legationis munere conferendi Beneficia nullam habeant poteſtatem, niſi hoc alicui ſpecialiter duxerimus indulgendum. Quod in Fratribus noſtris legatione fungentibus nolumus obſervari; quia [c] ſicut honoris prærogativâ lætantur, ſic eos auctoritate fungi volumus ampliori.

¶ Pith. [1] *Innocentius IV.*] In Concilio Lugdunenſi.

[c] *In manuſcriptis ita:* qui ſicut, &c.

II. Clemens IV. S. tit. Sanctæ Ceciliæ Presbytero Cardinali, Apoſtolicæ Sedis Legato.

Legatus habet ordinarium: unde per mortem Papæ non expirat ejus officium. Hoc dicit. Joan. And.

LEgatos, quibus in certis Provinciis committitur Legationis officium, ut ibidem evellant & diſſipent, ædificent atque plantent: Provinciarum ſibi commiſſarum, ad inſtar Proconſulum ceterorúmque Præſidum, quibus certæ ſunt decretæ Provinciæ moderandæ, Ordinarios reputantes. Præſenti declaramus edicto commiſſum tibi à prædeceſſore noſtro legationis officium nequaquam per ipſius obitum [d] expiraſſe.

[d] Intellige ſcilicet re non integra: re verò integra, an per mortem Papæ expiret Legatio, diſtinguit hìc Pet. de Anchar. Font.

III. Bonifacius VIII. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Finita Legatione, expirant reſervationes Legatorum, & omnis proceſſus habitus ſuper illis: niſi tunc illa beneficia jam vacantia ſint collata. Demum dicitur, quòd pendente una ſua reſervatione in Eccleſia Collegiata, vel de beneficio ſpectante ad collationem alicujus: Legatus in eadem Eccleſia, vel beneficio ſpectante ad collationem ejuſdem, aliam facere non poteſt: & quod fit contra prædicta; irritum decernit. Joan. And.

PRæſenti declaramus edicto reſervationes [e] quorumcunque beneficiorum ab Apoſtolicæ Sedis Legato ſuæ legationis auctoritate factas, & Decreta interpoſita ſuper ipſas: necnon denunciationes, inhibitiones, & proceſſus quoslibet per eum, vel per executores deputatos ab eo habitos circa ipſas (dummodo ad collationem eorundem beneficiorum jam vacantium minimè ſit proceſſum) eo ipſo, quòd illius finitur legatio, viribus penitùs vacuari: nec executores eoſdem poſſe ulteriùs beneficia taliter reſervata conferre [f]. Ceterùm reſervationes hujuſmodi, per quas interdum Prælati, & Eccleſiæ nimiùm onerantur, reſtringere cupientes: prohibemus ne poſtquam Legatus in aliqua Cathedrali vel Collegiata Eccleſia, reſervationem aliquam duxerit faciendam: aliam, illa pendente, faciat aliquatenus in eadem. Nec etiam poſtquam alibi reſervaverit aliquod beneficium ad collationem pertinens cujuſcunque: aliud quod ad illius collationem pertineat, quamdiu reſervatio pendet alterius, ſibi quoquo modo reſervet. Quicquid autem contra præmiſſa contigerit attentari: eo ipſo viribus non ſubſiſtat.

[e] Vide Concil. Trid. *ſeſſ.* 24. *de refor. c.* 19. Ubi reſervationes quælibet ad vacatura beneficia tolluntur.

[f] Fallit ſi Legatus contulerit Canonicatum & Præbendam vacaturam reſervaverit, dato executore: Nam talis finita legatione conferre poterit. Petr. de Ancha. Font.

IV. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Cathedrales vel Regulares, vel Collegiatas Eccleſias, Legati reſervare, vel conferre non poſſunt. Idem in dignitatibus Eccleſiarum Cathedralium, quæ ſunt majores poſt Epiſcopos, ſi ipſarum Prælati per electionem debent aſſumi: & contra hoc factum, eſt irritum.

DEliberatione provida duximus inhibendum, ne aliquis Apoſtolicæ Sedis Legatus, quantumcunque legationem obtinere plenariam dignoſcatur, Cathedrales vel Regulares aut Collegiatas Eccleſias, ſeu ipſarum Eccleſiarum Cathedralium dignitates, ad quas ii, qui præficiuntur eiſdem majores in earum Capitulis poſt Epiſcopos exiſtentes, habent per viam electionis aſſumi, ſuæ ordinationi, collationi, proviſioni, electioni, aut diſpoſitioni, quomodocunque reſervet: nec de ipſis ordinandis, conferendis, vel diſponendis, ſe aliquatenus intromittat: neque aliquod quominus ii, ad quos pertinuerit eligere, aut poſtulare liberè valeant cùm vacabunt, obſtaculum quomodolibet interponat. Decernentes quicquid contra hoc actum exiterit, eo ipſo irritum & inane.

Delegatus non poteſt alicui committere, quòd recipiat reſignationem beneficii, & poſteà illud conferat: & contrà factum, vel faciendum decernit irritum. Hoc dicit. Joan. And.

§. 1. Prohibemus inſuper, ne Legatus ipſe in genere aut in ſpecie cuicunque concedat, ut ab iis, qui beneficia intra legationem ejuſdem habentes, ea in illius manibus voluerint liberè reſignare, ipſorum reſignatione recepta, illa valeat idoneis conferre perſonis. Cùm per hoc aperiri poſſet via contra Lateranen. [g] Concilium ad beneficia vacatura. Nos enim conceſſionem, quam contra hoc contigerit attentari, & quicquid ex ea vel ob eam ſecutum extiterit, nullam prorſùs habere ſtatuimus roboris firmitatem. Volentes non ſolùm ad futura, ſed etiam ad præterita, & adhuc pendentia negotia hoc extendi.

[g] Hoc eſt Concilium Later. ſub Alex. III. *c.* 8.

V. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Collatio Legati per taciturnitatem prioris beneficii vitiatur. Hoc dicit. Zen.

COllatio beneficii per Legatum à Sed. Apoſt. tibi facta, nullius momenti exiſtit: ſi in ea non fuerit [h] habita mentio de alio beneficio, quod primitùs obtinebas.

[h] *Aliàs* fuit.

DE OFFICIO ORDINARII.

Titulus XVI.

I. Innocentius III. in Concilio Lugdunenſi. [an. 1216. *in Gallia.*]

Archiepiſcopus non poteſt ſibi conſtituere Officiales in Diœceſ. Suffraganeorum ſuorum, etiam pro futuris cauſis per appellationem devolvendis ad ipſum: niſi de conſuetudine hoc habeat: & tunc etiam tales Officiales inhibere non poſſunt, priuſquam fuerit appellatum.

ROmana Eccleſia: *Et infrà.* Prohibemus quoque, ne Remenſis Archiepiſcopus in Diœceſ. Suffraganeorum ſuorum foraneos Officiales conſtituat: quia cùm Metropolitanis ne ſuorum Suffraganeorum ingrediantur Diœceſes, ut in eis auctoritate propria judicent, diſponant, aliquidve aliud agant, Canonica prohibeant inſtituta: nequaquam hoc poſſunt in illis per alios exercere. Nec pro eo, quòd cauſas per appellationem delatas ad ipſos, poſſunt in Suffraganeorum ſuorum Diœceſ. delegare: Similiter licet eis tales Officiales inſtituere in eiſdem, qui eorum vice, cùm appellatur ad ipſos, citationes, vel inhibitiones faciant, ſeu compeſcant in hac parte rebelles. Quia in cauſis per appellationem devolutis ad ipſos, jam juriſdictionem obtinere noſcuntur: propter quod licitè poſſunt ſuper illis committere vices ſuas. Non ſic autem in aliis [i] in quibus nondum extitit appellatum, & idcircò non debent aliquos conſtituere pro citationibus in futuris cauſis appellationum, & inhibitionibus faciendis: niſi aliud Remenſis Eccleſia, circa talium Officialium inſtitutionem de conſuetudine obtineat ſpeciali. A quibus etiam ſi de conſuetudine hujuſmodi poſſint in Remenſi Provincia conſtitui: inhibitiones tamen ne procedatur in cauſis priùs, quàm ad Remenſem Curiam appelletur, fieri penitùs inhibemus.

[i] Vide *c. fin. de reſcript. in anti. & l. non quemadmodum. ff. de Judic.* Font.

Donec Archiepiſcopus de facili poteſt haberi, Officialis ejus Suffraganeum excommunicare, ſuſpendere, aut interdicere non poteſt, propter ordinis, (meliùs dixiſſet officii,) Epiſcopalis reverentiam. Hoc dicit in ſumma. Joan. And.

§. 1. Officiales autem Remenſis Archiepiſcopi (quamdiu in ſua Provincia vel circa illam extiterit,) in Suffraganeos interdicti, ſuſpenſionis, vel excommunicationis proferre ſententias non attentent. Et hoc idem ab Officialibus aliorum Metropolitanorum, circa ipſorum Suffraganeos, quibus ob reverentiam Pontificalis officii deferri volumus in hac parte, præcipimus obſervari.

II. Gregorius X. in generali Concilio Lugdunenſi. [c. an. 1273. *in Gallia.*]

Canonici, qui à divinis ceſſare poſſunt conſuetudine vel alio jure, ſi ceſſare volunt, cauſam ſuæ ceſſationis exprimant in inſtrumento publico, vel patentibus literis ſuo vel alio authentico ſigillo munitis: & exhibeant illud vel illas illi, contra quem ceſſant. Hoc prætermiſſo, vel expreſſâ cauſâ non inventâ legitimâ: quicquid medio tempore perceperint ab Eccleſia, reſtituant: & quæ percipere debent, non percipiant, & ſatisfaciant de injuriis illi, contra quem ceſſant. Cauſâ legitimâ inventâ, tenetur ille ad intereſſe Canonicis, & ad certam quantitatem Eccleſiæ, Superioris taxandam arbitrio. Ultimò reprobatur conſuetudo, quâ imagines ſanctorum, in dicta ceſſatione ſpinis & urticis ſupponebantur. Et ſtatuitur contrarium facientes graviter puniendos. Joan. And.

SI [k] Canonici à divinis ceſſare voluerint, prout in Eccleſiis aliquibus ſibi ex conſuetudine, vel aliàs vindicant: antequam ad ceſſationem hujuſmodi quoquomodo procedant, in inſtrumento publico, vel patentibus literis ſigillorum [l] ſuorum, aut alterius authentici munimine roboratis: ceſſationis ipſius cauſam exprimant: & illud vel illas ei, contra quem ceſſare intendunt, aſſignent. Scituri, quòd ſi hoc prætermiſſo ceſſaverint, vel cauſa, quam expreſſerint non fuerit inventa Canonica: omnia quæ de quibuſcunque proventibus illius Eccleſiæ, in qua ceſſatum fuerit, ceſſationis tempore perceperint, reſtituent. Illa verò, quæ pro eodem tempore debentur eiſdem, nullo modo percipient, ſed ipſi Eccleſiæ cedere, ac nihilominus ei contra quem ceſſaverant, de damnis & injuriis ſatisfacere tenebuntur. Si autem cauſa eadem Canonica fuerit judicata, is qui occaſionem ceſſationi dederat, ad omne intereſſe dictis Canonicis, & Eccleſiæ, cui debitum officium ejus eſt culpâ ſubtractum: ad certam quantitatem taxandam, & in divini cultûs augmentum convertendam, Superioris arbitrio condemnetur. Ceterùm deteſtabilem abuſum horrendæ indevotionis illorum, qui Crucis, beatæ Mariæ Virginis, aliorúmque Sanctorum Imagines ſeu Statuas irreverenti auſu tractantes, eas in aggravationem ceſſationis hujuſmodi proſternunt in terram, & urticis ſpiniſque ſupponunt, penitùs reprobantes, aliquid tale fieri decetero diſtrictiùs prohibemus: ſtatuentes ut in eos, qui contrà fecerint, ultrix procedat dura ſententia: quæ delinquentes ſic puniat graviter, quòd alios à ſimilium præſumptione compeſcat.

[k] De materia hujus c. Vide citatos *in cap. quamvis. infrà eod. tit. & lib.*

[l] Vide *l. ad teſtium. ff. de teſt. & l. ſi. ff. de alb. ſcr. ac. c. ſignificantibus, infrà. de app.* Font.

III. Idem. [an. 1273. *in Gallia.*]

Statuit Papa, quòd habentes plures dignitates, vel alia beneficia curam animarum habentia, per Ordinarios compellantur oſtendere, intra tempus competens Superioris arbitrio ſtatuendum, diſpenſationes: quas ſi non oſtenderint, perinde procedatur, ac ſi nullas haberent. Et ſi oſtenderint, & ſufficientes, non ampliùs moleſtentur: proviſo ne in prædictis beneficiis, cura negligatur animarum. Si autem dubitetur de diſpenſatione: ad Sedem Apoſtolicam recurratur. Talibus plura ſimilia beneficia obtinentibus, aliud non conferatur beneficium: niſi oſtenſa diſpenſatione ſufficienti: & tunc ita demum conferatur, ſi per diſpenſationem poſſunt illud cum aliis retinere; vel ſi prioribus renunciaverint: aliter collatio facta non teneat. Joan. And.

ORdinarii [m] locorum ſubditos ſuos plures Dignitates, vel Eccleſias, quibus animarum cura imminet obtinentes: ſeu perſonatum, aut dignitatem cum alio beneficio, cui cura ſimilis eſt annexa: diſtrictè compellant diſpenſationes, auctoritate quarum hujuſmodi Eccleſias, perſonatus, ſeu dignitates Canonicè tenere ſe aſſerunt, intra tempus pro facti qualitate

[m] Hoc Decretum expreſſè innovat & confirmat ſacrum Concil. Trid. *ſeſſ.* 7. *de reform. c.*3.